EVEREST

AHMET TELLİ

ÇOCUKSUN SEN

şiir

hayat kısa.
Kuşlar uçuyor...

C. Süreya.

AHMET TELLİ'NİN ESERLERİ

ŞİİR:
YANGIN YILLARI, 1979 (5. Basım, 2003)
HÜZNÜN İSYAN OLUR, 1979 (13. Basım, 2004)
DÖVÜŞEN ANLATSIN, 1980 (8. Basım, 2003)
SAKLI KALAN, 1981 (10 .Basım, 2001)
SU ÇÜRÜDÜ, 1982 (12. Basım, 2004)
BELKİ YİNE GELİRİM, 1984 (10. Basım, 2001)
ÇOCUKSUN SEN, 1994 (7. Basım, 2004)
KALBİM UNUT BU ŞİİRİ, Seçmeler, 1994 (6. Basım, 2003)
BARBAR VE ŞEHLÂ, 2003 (2. Basım, 2004)

YAZILAR:
BEN HİÇBİR ŞEY SÖYLEMEDİM, 2001
SULARA MI YAZILDI, 2001

KENDİ SESİNDEN ŞİİR ALBÜMÜ:
KALMASIN, 1993
KÜL VE KİL, 1997

Ahmet Telli

ÇOCUKSUN SEN

§

Şiir 28

Çocuksun Sen
Ahmet Telli

Dizi kapak tasarımı: Mithat Çınar
Kapak: Utku Lomlu
Dizgi: Çiğdem Dilbaz

© Ahmet Telli
© 2004; bu kitabın yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1-6. Basım: 1994-2001 (Gibi)
7. Basım: Eylül 2004 (Everest)

ISBN: 975 - 289 - 174 - 8

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (0212) 674 97 23
Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 513 34 20-21 Faks: 0 212 512 33 76
Genel Dağıtım: Alfa, Tel: 0 212 511 53 03 Faks: 0 212 519 33 00
e-posta: everest@alfakitap.com
www.everestyayinlari.com

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

SUNU

Filler mezarlığında fil ölüleri
Ve belki birkaç da şiir bulursunuz
Ki o şiirler kendi ölümlerini sezen
Birer kuğuydular kuytu sularda

Hatıralarımı yazma
tarih sanıyor birileri

Ve ben dedim: Ey, Tanrı, konuşmayı bilmiyorum, çünkü çocuğum.
Ve o bana dedi: Çocuğum deme...

Yeremya, 1

GELDİM İŞTE

Sülfür inceldi ve en yorgun yerinden kırıldı ayna
Tenhaydı düşlerim, geceydi, çıkıp geldim işte
Su ve ateş bir de gülünç yalnızlığım var sana
Getirebildiğim, kokularını yitirmişti çünkü güller

Suyu dinle ateşi yak özledim demek bu

Parasız yatılı hüzünlerden ne kalır geriye
Biraz Tamil biraz Türküz ayıptır söylemesi
İntiharsa günahtır külliyen yasak bilirsin
Pısırık bir ihtilâl gibi getirdim sana bunları

Bir de belleğim, başıma bela, hazin ve komik üstelik
Hatırla eskiyen meydan saatini, çocukluğundur
Tayyare pulları getirdim sana evden kaçışlarımı
İstersen yok say bunları tespih de yapabilirsin

Beni vur saatin altında seni seviyorumdur bu

Şiir yazan bir adamın fotoğrafı var yanımda
Kendini ölümlü sanıyor onu getirdim ganimettir
Büyüdü büyülenerek, taşlayarak kovdu kabilesi onu
Suyun öte yakasında yaşadı, Sisyphos dediler adına

Sülfür inceldi ve en yorgun yerinden kırıldı ayna
Ayna pusluydu bunca yıl nice sır taşımaktan
Kırılmanın sesini duydum ve onu getirdim sana
Unutulmaya geldim işte onarılmaya değil

Kov beni kabilenden ama bekliyorum demek bu

BURDAYIM
SÖZÜMDE

...Düşüyorum
Karıncanın peşine minik depremler oluyor
Yabanıl ot kokuları, sonra düşler, düşüyorum...
Puslu bir görüntü tarih dediğimiz ve kirli
Sular buharlaşıyor buluşalım dediğin denizde

Burdayım, sözümde, yanlışsa da bu istasyon

Bir ben yitirmedim galiba belleğimi bir de
Şiir yazanlar, ne kadardılar ve nerdeydiler
Hatıralar üretiyorum telgraf tellerinden
Akşamüstleri yine fesleğenler suluyorum
Bekle demiyorum kimseye, unutma demiyorum

Acı soysuzlaşınca tiranlaşıyor belleksizlik
İnat ve öfke, kaybediş ve kayboluş oluyoruz
Komikti dıştan bakınca dünya ama hırçın
Ayışığı, telgraf direkleri ve fesleğenler
Burdayız işte durgun bir sessizlikteyiz şimdi

Unutulan bir şey kaldı mı diye soruyor tiran
Kampana çalarken çöldeyiz o geniş çevrende
Mısır'ı soyun diyordu Musa belleksizdir firavun
Babil ve burası iki istasyon iki uzak nokta
Belki bir imgede düzlem olabilen iki grilik

Düşler ve tarih inilecek son istasyon
Burdayım işte güzel bir yanlıştayım şimdi
Beklemesini bilmiyor acelesi olan ve nedense
Çekip gidiyorlar, kalanlar o kadar azız ki
O kadar azız ki mutluluk bile bizden çok

KARDA İZLER

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün
Bir uçurum kıyısında vursunlar beni ki dünya
Uğuldayıp duran bir uçurum değil miydi zaten

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün

Adımı yazıyorum kar üstüne ve ıslığını çığlık
Gibi incelterek yetişiyor ardımdaki tipi bana
Siliyor adımı bir dal kırarak çam ormanından

Geçmişim kar sessizliğiyle özetleniyor artık
Anılarım buz tutmuştur aşklarım kar yangını
Ömrüm parmak uçlarımda eriyen bir kar tanesi

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün

Kar yağıyorken milyon bekerel hüzün yağıyordur
Derim ki kar ve hüzün bir aşkın seyirdefteridir
Yolculuklar ve ayrılıklarla anlatılabilir ancak

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün
Bir uçurum kıyısında vursunlar beni, vursunlar
Bir kahkahayla çekip giderim karlı ovalardan

Şairler vurulmalıdır, hayat yakışmıyor onlara

HATIRALARIMI YAZMA

Yine bir duman çöktü sokağa kent tutuştu
Bütün sığınaklarda seni arıyorum nerdesin
Aklıma dökülen hatıralar hattında bir yangın
Bir yaylım ateş başlıyor, newroz diyor birileri
Dün bir demirciydim ufku erittim durmadan
Bugünse ateş altındayım hatıralarımı yazma

Bir rüya görüyorsun terlemişsin sırılsıklam
Vurulup düştüğüme inanmak istemiyorsun
Oysa bir kente girişin provası oluyor ölümüm
Yeis yok, bir misillemedir bütün hatıralarım
Ama yıkık bir duvar var karşıda ve bir kadının
Cesedi üstünde uçuşup duruyor takvim yaprakları

Seni bekliyorum orda, meydan saatinin altında
Bir James Dean filmine gideceğiz gelirsen
Cehennem hızıyla çarparken mutsuzluğun çelik zırhına
Soluk soluğa yaşanacak tüm imkânsızlıklar
Böyle olmalıydı ve oldu işte diyecek oğlum
Babamsa bir ağıta benzeyecek küllerimi avuçlarken

Bütün köprüleri dinamitledim ve geldim işte
Bir kente girmemiz nasıl gerekiyorsa öyle
Apansız çıkmalısın karşıma
Ki unutulmuş
Bir karşıçıkış olmalı dünyaya
Seninle her karşılaşmamız

Mağlubuz. Durmadan kazanan bu hayat
Basit bir üçkâğıtçı sadece, bir sahtekâr
Beşbenzemezle rest çekiyorum ama o
Biliyor bunu ve çekiliyor oyundan, yokum diyor
Dün bir demirciydim oysa ben, ufku eritirdim
Bugünse ateş altındayım hatıralarımı yazma

Hatıralarımı yazma tarih sanıyor birileri

AYRILIK AYRACI

Bütün ayraçları kaldırdın ama unuttuğun
Bir şey vardı yine de, çiçekleri sulamadın
Gökyüzü sarardı o zaman bulutlar kirlendi
Ve ne kadar az konuşur olduk günboyu
Birden ayrımsadık ki ayrılık orda başlıyor
Tam da susuşların birbirine eklendiği yerde

Ezberlenecek hiçbir şey yok bu dünyada
Kirletilmemiş bir bulut bile yok artık
Böyle diyorsun her yolculuğa çıkışımda
Yaşadığın kent de sana benziyor gitgide
Ne zaman dönmeyi düşünsem yangın çıkıyor
Ya da erteletiyorum biletimi son anda

Uzun bir sessizlik oluyorsun dağlara baksam
Karşılıksız mektuplar kadar burkuluyor kalbin
Yazdığım şiirler de canımı sıkıyor artık
Fotoğraflarımı yırtıp atıyorum tek tek
Ve ben bütün yapraklarımı döküyorken şimdi
Eylül diyorsun, tam da orda başlıyor ayrılık

Üşüyünce ağlıyorsun yalnızım dememek için
Uçaklar gemiler trenler çiziyorsun duvarlara
Kendine bir deniz bul artık bir de rüzgâr
Parçalanacağın bir uçurum bul bu dünyada
Tek tutkun o kenti bırakıp gelmek olmalı
Ve gelirken havaya uçurmak bindiğin otobüsü

Birden ayrımsadık ki ayrılık orda başlıyor
Tam da çiçeklerin sulanmadığı yerde
Konuşacak bir şeyler bulamıyorsak günboyu
Derim ki ayrılık gündemdedir ne yapılsa
Ve sen bütün ayraçları kaldırdığını sanmıştın
Ama unutmuşsun yine de ayrılık ayracını

ÖZLETİYOR SENİ BU YAĞMURLAR

Burada yağmur yağıyor
Aralıksız yağıyor günlerdir
Ama sen yine de şemsiyeni
Almadan gel ilk otobüsle

Buğulanan camlara usulca
Yüzünü çiziyorum ki yüzün
Bir yağmur damlası olup
Düşüyor yapraklarına gülün

Güller de bozamıyor bu uzun
Karanlık sessizliğini kentin
Anılarını yitiriyor sokaklar
Bezirgânlaşıyor bulvar ışıkları

Tarih de kekemeleşiyor bazen
Ki o zaman aşktır tek bilici
Aşksa yürümek gibi bir şey
Duyabilmek kuşların gelişini

Anısı bizsek eğer bu kentin
Unuttuğu türküler bizsek
Acıyı rehin bırakıp bir güle
Anımsatmalıyız bunları bir bir

Sonra yürümeliyiz seninle
Sokaklara caddelere çıkmalıyız
Belki bir aşktır bu kentin
Belleğini geri getirecek olan

Burada yağmur yağıyor ama sen
Şemsiyeni almadan gel yine de
Özletiyor bu çılgın sağanak seni
Sırılsıklam özletiyor biliyor musun

SICAK BİR KIŞ

Saçlarını gittikçe kısalttığın günlerde
Sen söylemiştin bu sözleri unutmadım
-Her aşk bir ayrılık gizler, ayrılıklarsa
Bir merhabanın sıcaklığını taşır kendisinde

Kalıcı olan hiçbir şey yok diyordun
An'lar var yalnız ömrü karşılayan
Şimdi sımsıcak bir kar yağıyor yine
Yüreğimin üstüne yağıyor hiç durmadan

Ellerin nasıl da üşüyor, bozacının
Karlı sesi doluyorken odamıza
Hava gittikçe kirleniyor bu kentte
Ve aralıksız kar yağıyor kar yağıyor

Kar ayrılık hüznüdür ve ne çok
Ayrılıklar yaşandı şu son birkaç yılda
Yurdundan ayrılanları düşünüyorum ve birisi
Özledim diyor, ülkemin kar kokusunu da özledim

Hiçbir an'ını tanımlamaya kalkmadan
Kısacık ömürler biçiyoruz kendimize
Sonra yolculuklara çıkıyoruz, bir kentten
Ötekine giderken özlüyoruz bir başkasını

Özlediğimiz birileri olmalı diyordun
Yanındayken bile özlediğimiz birileri
Öyleyse kalkıp Ati'ye gitmelisin, İstanbul'a
Belki hâlâ saklıyordur bir gülü, kimbilir

Yaşandı mı o sıcak kış, yaşlandık mı
Aynalara bakmaya vakit bulamadık
Dönüp dönüp birbirimize bakmalardan
Yaşandı mı o sımsıcak kış, ne dersin

ÇOCUKSUN SEN / I

Dünyanın dışına atılmış bir adımdın sen
Ömrümüzse karşılıksız sorulardı hepsi bu
Şu samanyolu hani avuçlarından dökülen
Kum taneleri var ya onlardan birindeyim
Yeni bir yolculuğa çıkıyorum kar yağıyor
Bir aşk tipiye tutuluyor daha ilk dönemeçte

Çocuksun sen sesindeki tipiye tutulduğum

Dönüşen ve suya dönüşen sorular soruyorsun
Sesin bir çağlayan olup dolduruyor uçurumlarımı
Kötü bir anlatıcıyım oysa ben ve ne zaman
Birisi adres sorsa önce silaha davranıyorum
Kekemeyim en az kasabalı aşklar kadar mahçup
Ve üzgün kentler arıyorum ayrılıklar için

Bir yanlışlığım bu dünyada en az senin kadar
Ve sen kendi küllerini savuruyorsun dağa taşa
Bir daha doğmamak için doğmak diyorsun
Ölümlülerin işi bir de mutlu olanların
Onların hep bir öyküsü olur ve yaşarlar
Bırakıp gidemezler alıştıkları ne varsa

Çocuksun sen her ayrılıkta imlası bozulan

Susan bir çocuktan daha büyük bir tehdit
Ne olabilir, sorumun karşılığını bilmiyor kimse
Kötü bir anlatıcıyım oysa ben ve ne zaman
Bir kaza olsa adı aşk oluyor artık
Aşksa dünyanın çoktan unuttuğu bir tansık
Seni bekliyorum orda, o kirlenen ütopyada

Kirpiklerime düşüyorsun bir çiy damlası olarak
Yumuyorum gözlerimi gözkapaklarımın içindesin
Sonsuz bir uykuya dalıyorum sonra ve sen
Hiç büyümüyorsun artık iyi ki büyümüyorsun
Adınla başlıyorum her şiire ve her mısrada
Esirgeyensin bağışlayansın, biad ediyorum.

Çocuksun sen ve bu dünya sana göre değil

ÇOCUKSUN SEN / II

Çocuksun sen sesinin çağlayanına düştüm
Bir çiçeğe tutundum düşerken, ordayım hâlâ
Sallanıp durmaktayım bir saatin sarkacı
Nasıl gidip geliyor gidip geliyorsa öyle
Zaman benim işte, nesneleşiyor tüm anlar
Dursam ölürüm paramparça olur dünya

Çocuksun sen sesinin çağlayanına düştüğüm

Uçurum diyordun bir aşk uçurum özlemidir
Bırakıyorum öyleyse kendimi sesinin boşluğuna
Tutunabileceğim tüm umutları görmiyeyim için
Gözlerimi bağlıyorum geceyi mendil yaparak
(Gözlerim bir yerlerde daha bağlanmıştı, bunu
Unutmuyorum unutmuyorum unutmuyorum hiç)

Bir rüzgâr esse ellerin fesleğen kokuyor
Kırlangıçlar konuyor alnına akşamüstleri
Bu yüzden bir kanat sesiyim yamaçlarda
Üzgün bir erguvan ağacıyla konuşuyorum
Ayrılığın zorlaştığı yerdeyim ve dalgınlığım
Bir mülteci hüznüne dönüyor artık bu kentte

Çocuksun sen alnına kırlangıçlar konan

Bir bulutun peşine takılıp gittiğimiz yer
Okyanus diyelim istersen ya da sen söyle
Batık bir gemiyim orda, seni bekliyorum
Upuzun bir sessizliğim fırtınalar patlarken
Gövdem köle tacirlerinin barut yanıkları içinde
Ve gittikçe acıtıyor yaralarımı tuzlu su

Çocuksun sen, büyümek yakışmazdı hiç
Gülüşünün kokusuyla yeşerdi bir elma ağacı
(Soluğunun elma kokması bundandı belki)
Bir elma kokusuna tutundum düşerken
Sallanıp durmaktayım bir saatin sarkacı
Nasıl gidip geliyor gidip geliyorsa öyle

Çocuksun sen, çocuğumsun

Böyle yaşandıydı bir ömür ve söz
Giyotindi sözün belleğinde

İMLÂSIZ

Hep denedin. Hep yenildin.
Olsun. Gene dene, gene yenil.

S. Beckett

Ayağı kayan bir çocuk
Kadar şaşkınım, bilemedim
Düz yolda yürümenin imlâsını
Kanayan dizlerime bakıp da
Ağlamayı öğrenemediğim gibi

Sevgilisi değildim kadınlarımın
Bir papağan tüneğiydim belki
Ama birkaç sözcük öğrendiysem
Kadınlardan öğrendim, yine de
Bilemedim sevgilim diyebilmeyi

Büyülendim ama büyüyemedim
Aklım ermedi aynalara ve suya
Yüzümü gösterip kalbimi neden
Sakladıklarını öğrenemedim
Şaşkınım, cahilim ben bu dünyada

ÜTOPYA

Bir çocuk sularda kaybolan
Bulutu çekiyor düşlerin ağıyla
Eprimiş bir geleceği, gri anları
Karşılıksız soruları çekiyor üstüste

Sorular mı, hedefini bulamayan
Bir bumerangtı çocuğun elinde

Söz ve ihanet buluşunca
Cinnet geçiriyor şiir ve çocuk
Tökezliyor bütün dinozorlarını
Okyanuslara gömüyorken

Celladım diyor sevgili celladım
Bekle beni biraz cesaret
Bak nasıl koşuyorum peşinden
Uçurumları atlayarak

Tarih mi, yollara düşmenin
Kedere benzeyen yeridir tarih

Anıları bileyen her yolculuk
Sezgi cehennemi oluyor çocukta
Kaybolan ve durmadan kaybolan
Neydi, neydi bilmiyor hiç kimse

Ki insanlar rüya görmüyor
Ve sıfır nedir biliyorlar
Düş kuranlarsa çoktandır
Meczup sayılıyor artık

Çöl de keşfedildi ve yeniden
Bir kez daha kaybedildi ütopya

ŞAHMARAN

Sedef, safir ve kör uyku, dünden
Kalan bir aynaya vuruyor düş gibi
Ve kâhinin her remil atışında ölüm
Kara değil, karada havada ve suda

Ağlayan narım da çatladı çünkü ben
Çocuklarımı kaybediyorum dağlarda
Dağlar ki ceylan yurdu, bir gülistan
Olsun içindi düşerse yolu Şahmaran'ın

Ve anılardır diye bilinen Şahmaran
Belleğin derin kuyusundaki uykusunu
Bir hançerle kesip çıkmalıdır günyüzüne
Ve bırakarak derisini çöl iklimlerinde

Tozlaşan ve durmadan tozlanan keder
Sedef, safir ve kör bir uykuya dönerken
Çöl hep çöldür, daima çöl, gri söylence
Ve buhurun inceltiği ölümcül bir büyü

Gülen ayvamı soruyorum ağlayan kızımı
Nerdesin bunca zaman ey Şahmaran
Dağlar ceylan yurdudur, bir gülistan
Düş yollara, keder öcünü almalıdır çünkü

SİZİ SEVMİYORUM

Sesimden arındım ve ufku
Bir harmani gibi giyindim
Kahraman bir korkaktım
Kavmimin kadim tarihinde
Ki onlar için umutsuzluk
Kendim için haramiydim

Böyle bilindiydi bu hikâye
Yarından bugüne kaldıydı

Tersine akan bir ırmaktım
Sözün şaşkın serinliğinde
Kendi deltasında boğulandım
Ve sizi sevmiyorum ey kavmim
Yakın beni rüzgârın ıslığa
Islığın hükme döndüğü yerde

Derim ki ey kavmim, zulmünüz
Payidar, yurdunuz çığlığımdı
Ki hükmümü kendim veriyorum
Yakın beni sesim sorulara dönmeden
Küllerimin altında kalacak
Mutluluk sandığınız ne varsa

Böyle yaşandıydı bir ömür ve söz
Giyotindi sözün belleğinde

YENİLDİK

Yenildik;
Şimdi kim bilebilir zakkumun
O kekre tadını bizim kadar
Tenimize sinmiş sülfür kokusunu
Soluğumuzdaki cıvayı kim duyar

İntikamcıydı bilim, sezgimizse
Gölgesi sulara vuran bir ceylan
Neyi yaşamışsak ömrümüz diye
Derimize yazdı o vak'anüvis
Kehribar saplı bir hançerle

Kehânet kuyularında sınandık
Terkettiğimiz her şehir yakıldı
Anıtlar dikildi kahhar ve kutsal
Zamansa bir karadeliğe dönüştü
Belleğimizin oksitlenen çöllerinde

Çöl ve moraran cesetler, rüya
Kâbusa dönüyor cinnet saatidir
Coğrafyanın bu yakasında bir halk
Kendi oğullarını boğazlıyor artık
Kûfi bir cesaret oluyor cinnet

Biz keder diyorduk, tarihmiş
Dilimizde işte o kil ve kül tadı
Şimdi kim bilebilir yenilginin
O kekre kokusunu bizim kadar
Soluğumuzdaki cıvayı kim duyabilir

SORMUYORUM ARTIK

Sesim soğuk bir sis, gittikçe
Grileşen dalgınlıklar oluyor
Sormuyorum bir yolculuğa kimle
Çıkılır ve kim yırtıp atabilir
Elindeki son dönüş biletini de

Tüm yalnızlıkları mümkün kılan
Birileri olmalı ya da kalbini
Kederle onaran bir göçebe
Özlemek işte o zaman bir çığ
lık olabilir belki bir çığlık

Sormuyorum artık biliciye de
Bilgine de aşkın darası nedir
Ve mutsuzluk mümkün müdür ki o
Bir kırlangıç ikindisiydi belki
Gümüşte ve güzde gizlenen

Ödünç sevinçlerden bize kalan
Sonsuz grilikler oluyor yalnız
Ve bir çocuğun hüznüne kazınıyor
Gülüşlerimizin paramparçalığı
Sesimin sislenmesi bundandır

Karşılığı yok hiçbir acının
Her şey gölgesi kadar ağır
Sormuyorum artık sormuyorum
Her gün yeniden kodlanan
Umutlarla kirletiliyor dünya

ANLADIM

Bulutları düşünüyorum kuşları ve aşkı
Tarihleri var da onların hattâ anıları
Vatanları olmadı hiçbir zaman ki onlar
Ayışığına karıştılar yeryüzünden göçerek

Ve bırakarak metal bir uygarlığı geride

Anladım ayaklarımın altındaki dünya değil
Çocuk sevinçleri ipinden koparılmış uçurtmalar
Bulutu ve suyu izliyor soluk bir sonsuzluk
Anladım yüreğimdeki rüzgârla sürükleniyorum

Üşüdüğümü unutuyorum yalnızlığımı da
Yasaksa artık bu ülkeden çıkmamız
Vatansız olduğumuzu bilelim diyedir
Mayınlayarak ömrümüzün kalan kısmını

Anladım vatansızlıktır bir şaire yakışan

ÖMRÜM DİYORUM

Üzgün bir çocuğun yalnızlığı
Kadar saydam kalabilseydim
Ömrüm derdim ömrüm nasıl da
Dolu geçmiştir ölebilirim artık

Ölüm hiç de ürkünç gelmiyor
Yaşanmışsa tüm yaşanacaklar
Acı yitiriyor anlamını ve renkler
Kül oluyor körleşirken gökboşluğu

Bu dünya dünya mıdır hani
Bildiğimiz o yamyam küresi
Ki apis öküzlerinin çekip durduğu
Bir cansıkıntısıydı önceleri

Hantal ve gürültücü bir tehdit
Gibi düşüyorken üstümüze gölgesi
Alaycı bir gülüş takılıyor yalnız
Dudaklarımın hüzün kıvrımına

Ömrüm diyorum şimdi ömrüm
Üzgün bir çocuksun sen ve yalnız
Öyle kal çünkü bu dünyada
Sana en çok mutsuzluk yakışıyor

KALBİM
KATLANMA BU DÜNYAYA / I

Anılar biriktikçe sisleniyor aşklar da
Yitiriliyor serüven duygusu ki o zaman
Şeytanımı koluma takıp gitmeliyim
Yeni bir cehennem kurmalıyım kendime

Hep kendini yineliyorken sesler kokular
Gittikçe birbirine benziyorken dünle bugün
Ölümsüz olmak kadar ürkünç bir şey
Bu dünyaya alışmak duygusu

Sonsuza kadar sonsuzluğa asılı kalmak
Tanrılara ödül insanoğluna ceza ise
Kalbim, bağışlanmayacak bir şey yap
Katlanma kendine ve bu dünyaya

KALBİM
KATLANMA BU DÜNYAYA / II

Kalbim, ödünç say sana ayrılan ne varsa
Geri vermiştin dinini, dilini de unut artık
Aztek'tin yahut Kürt, hüznünse Kızılderili
Geri ver ne kalmışsa sende, kimliğin dahil

Hiçlik! O sezdiren keder, buydu senin payın
Sözünü tut artık, duyumsa sülfürün yanışını
Seni vur, seni bekleme, seni tarihsiz kıl
Bir kartala parçalat seni kayalara zincirleyerek

Kurbanla kurban eden bilinmiyor tarihe bakarsan
Bir efsaneydi yaşamak, sen de bilmiyorsun bunu
Medyumdu kimya, bir senfoninin diliydi belki
Yeni cehennemler kurmuştuk bilinebilir şeylerden

Sözünü tut artık seni tarihsiz kıl
Ve katlanma bu dünyaya ey kalbim

RESİM VE RESMİ TARİH

I/

Birisi kitap okuyor otobüste
İlk durakta vuracaklar onu
Dizlerinin üstüne çöken
Bir zürafa gibi
Kalakalacak o

Ve bu kent
Çapraz ateşler altında
Yazarken kendi tarihini
Zürafaların nesli nasıl tükendi
Diye bir sayfa açacak

Birisi kitap okuyor otobüste
İlk durakta vuracaklar onu

II/

Bir bulut bir dağ
Bir de zürafa var
Çocuğun resminde
Bulut alçakta kalmış
Zürafanın boynundan

Resimde var da hiçbir kayıtta
Adına rastlanmıyor vurulanın
Yalnızca bir kitap kalmış ondan
Kanlı sayfalarında
Gözlerinin izi

İlk durakta vuracaklar onu
İkinci durakta bir daha vuracaklar

AKBABALAR
KELEBEKLER

Yüreği ağzında bir çocuk
Gibi alırken kalemi elime
Beceriksiz, acemi ve olasıya
Yapayalnızım her defasında

Bu sonuncu olsun diyorum
Ömrümün eksiksiz tek şiiri
Yazılsın artık kırk yaşımın
Ve bir aşkın bittiği bu gece

Akbabalar bin yıl kelebekler
Bir mevsim yaşarlarmış ki aşk
da kısa ömürlüdür, başlar
Gibi biter yaşanmışsa eğer

Yaşanan ne varsa hoşgörünün
Bir parçasıdır artık ama ben
Yine de yakabilirim bu gece
Bütün anılarımı bir şiir için

Sonra irkiliyorum, anılarım yoksa
Dostlarım da terkedilmiştir yangın
Sürüp dururken yurdumda ki o zaman
Kıymeti harbiyesi nedir bu şiirin

Sabaha karşı dilim paslı
Beynim keçeleşmiştir ve yangın
Yalnızlığıma sıçrarken üşüyor
Bütün sözcükler. Umut yoktur

Yüreğim diyorum, kekeme
Alıngan, serseri yüreğim
Sen nerden bilebilirsin
Bir şiirin nasıl yazıldığını

ASMİN

Çetin Öner'e

Kimdi cesaretimi kıran, üstelik
Yeni serüvenlere hazırlarken kendimi
Sesimi cılız, rüzgârımı yelkensiz
Bulan kimdi, ki şimdi geniş zaman
Kipiyle düşürüyor gölgesini anılarıma

Ama kimdi adını bir kadına ödünç verip
Doruklara çekilen büyülü doruklara
Biz Asmin dedik ona, sevgilim, kadınım,
Anamdı belki, ama o çoktandır
Üç bin metrenin altına inmiyor artık

İçimde bir fil sezgisi, kopup gitmeliyim
Dağlara yazmalıyım aşkı ve ayrılıkları
Asminli düşler kurmalıyım ya da birisi
Karşılık bulmalı canımı yakan sorulara
Kim demiyorum kim olursa olsun

Boynu kırılan bir oyuncaksam hırçın
Bir çocuğun elinde, ki celladım
Gözlerimi de oymuştu fırlatıp atarken
Yine de özlüyorum onu, niyetçi
Tavşanlara dönerken beklediklerim

Aynı soruyu sormaktan, minör
Ağrılardan yoruldum, gitmeliyim buralardan
İçimde buharlaşan cıvayı soluyorum artık
Yoruldum yoruldum yoruldum
Gereklilik kipinde yaşamaktan

GİTMEK

Bu vadideki karanlığı
ve büyük soğuğu düşün

B. Brecht

Gitmek. Bir hançeri inceltip
Okyanusa daldırmak isteği
Ya da düşebilmek atlasların
Dışına ki ey kalbim
Yalnızsın bu yolculukta da

Gitmek. O kaos duygusu, aklın
Sarsıntılarla yorgun düşüşü
Bilincin kamaşması belki de.
Rehin bırakılacak bir şey yok
Unuttuklarından başka.

Gitmek. Bir büyü gibi saran
Ağrılar yumağı, kışkırtılmış
Düşlerdir ki sen şimdi
Esirgeme kendini kalbim
Kederin o derin yalnızlığından

söz / de sararır biterken bir aşk

ŞAİRİN BAHŞİŞİ

Ölüm diyor ki,
-Ne diyor ölüm?
-Cemal hariç değil!

Diyor ki,
-Ne diyor Cemal Süreya?
-Her ölüm erken ölümdür /
üstü kalsın

-Olur diyor ölüm, kabul!

ANKARA'DA / I

Kumrular sokağı hüzzamdı bir zaman
Kale'ye rast vaktinde çıkılırdı
Gariptir, Sezenler'deki hanende
Çekip gitti Sargut'tan bir ay önce

ANKARA'DA / II

Posta Caddesi, Taşhan, Karpiç ve diğerleri
Ama artık meyhaneler kalmadı Ankara'da
Belki bundandı Cemal Süreya'nın Kızılay'da
Huzursuz bir zürafa gibi dolaşması

ANKARA'DA / III

Birgün Kale'ye çıkarsanız
Sevdiğiniz yanınızda olmalı

MISIR'I SOYUN

Musa'nın buyruğuydu: Mısır'ı soyun
Mısır ki eskil tüllerinin şafağında
Ya leyl ile ilâhilenen esrik bedevi
Ya da çöl bakışlı eski bir rakkâse

Amerikan sermayesinin parafıyla
Onaylanırken bir kez daha On Emir
Vâdedilmiştir Ortaşarkta Filistin
Bir şarkçıbanı gibi kanatılacaktır

Mısır soyulurken taze süt kokusu
Dolacak genzinize ki işte o zaman
Sutyenini fırlatıp atmıştır Nil
Musa soyunun karşısında

Petrol şirketlerinin çokuluslu arması
Ya leyl ile inip çıkarken kuyuya
Orgazma ulaşacak çöl bakışlı fahişe
İnleyecek Musa torunlarının yatağında

Mısır'ı soyun: Musa'nın buyruğuydu bu
Birgün soyarken soyarken mısırı
Elinde kalacak Musa soyunun
Bereket tanrısının soyunuk malûmatı

*13.10.1979**

* Bu şiir Camp David Antlaşması ertesinde yazılmıştı. Sonra unutuldu. Yıllar sonra bir dosyada karşıma çıkınca bu şiir bana, tarih tekerleğinin kırıldığını bir kez daha duyumsattı. Bu yüzden yayımlamaya kara verdim.

AŞKLAR MI / I

Aşklar mı diyordun, anladım
Senin incindiğin benimse
Yollara düştüğümdür yeniden

AŞKLAR MI / II

Biten bir aşk için
Söylenecek söz şu olmalı:
- Güzeldi yine de

AŞKLAR MI / III

Hiç kimse bir aşkı
Onarmaya kalkmasın
Kaybedilmeye değer
En güzel anında bitirilmişse eğer

AŞK BİTTİ

F.E.S. ve öbürleri için

Bir aşk nasıl biterse öyle bitti bu aşk da
Uzun bir hastalık gibi
Aralıksız dinlediğim alaturka bir fasıl gibi
Gökyüzüne bakmayı, dostlara mektup yazmayı
Çiçekleri sulamayı unutmuşluğum gibi
Bitti.

Bir aşk nasıl biterse öyle bitti bu aşk da

Yürümeyi yeniden öğrenen felçli bir çocuk gibi
Sokağa çıkmalıyım şimdi ve çoktandır
İhmal ettiğim dostlara yeni bir adres bırakmalıyım
Pencereleri açmalı, kitapları düzenlemeliyim
Belki bir yağmur yağar akşama doğru
Yarıda bıraktığım şiirleri tamamlarım

Aşk bitti diyordu ya bir şair
Aşk bitti işte tam da öyle

KALMASIN

Kalmasın. Zakkum ve sedef--ten
Ayrıştırırken ayrılıkla büyüyü
Soluk bir yarın kanlı bir dündü
Çözülen uyku dağılan dinginlik

Sevinç de bulutsuydu kelebek de
Kül olup savrulandı. Kalmasın
Beklemeler, sanrı, belleksizlik
Olup çıkıyor aşk da tarih de

Ertelendi, sonra unutuldu keder
Ve şair kalmadı dünyada, kalmasın
Simyanın dili ölümü, ölüm kendindeki
Tozlaşan yüzeyi buldu. Kalmasın

Ve ölüm bulutsu yüzümdü benim
Serin, dinlendirici ve geçirgen
Kokuları kalmasın korkuları da
Soluk ve gri bir sabırdır hepsi

SÖZ / DE SARARIR

Olur, aramam seni ve kimseyi
Anıları pas tadında bırakırım
Konuşacak ne kaldıysa kalsın
Susmaktır birşeylere saygılı kılan

Ayrılık da bir olanaktır bilirsin
İnce bir sis, bir hüzün örtüsü
Dumanlı bir ıslık yakışır şimdi
Dudaklarıma, bırakıp giderim

Söz / de sararır biterken bir aşk
Kediye iyi bak çiçekleri sula
Diyorsam da aldırma sözlerime
Alışkanlık işte başka birşey değil

Söz / de sararır biterken bir aşk

KÜÇÜK YILDIZIN SON BALADI

Samanyolu, çobanının peşinden giden bir sürü gibi, göğün yamacına tırmanıyordu. Sürüdeki en küçüklerden biri, bu gümüşî döngüden ve dinginlikten öteye geçmeyen yolculuklardan bıkmıştı artık. Huzursuzdu. Sıkıntının tırnakları, bir yerlerini sürekli kanatıyordu. İşte böyle bir gökgününde, sürüden sessizce ayrıldı. Evinden kaçan kısa pantolonlu afacan bir çocuğa benziyordu küçük yıldız. İpinden kopmuş bir uçurtma gibiydi. Hoplaya zıplaya uzaklaştı sürüden. Boşluğu ve birbaşınalığı duyumsadı birdenbire. Arkadaşlarından öğrendiği bir evren türküsünü mırıldanmağa başladı. Bir yandan da ayrıldığı sürünün, bütün bir ömür, evrenin kıyısında yaşamaya nasıl katlandığını merak ediyordu. Şaştı kaldı bu işe. Yıldız aklının hayalsiz olabileceğine inanmak istemiyordu. Sonra unuttu bütün bunları. Geleceği, geçmişi ve her şeyi... Ve şöyle düşündü küçük yıldız:

Evren yalnızlıktan da küçükmüş
Düşlermiş asıl sonsuz olan

Zaman, kar kristalleri gibi ayağına batsa da, yolculuk duygusunun esrikliği gizemli bir tada dönüşüyordu gittikçe. Saklı vadileri keşfetti küçük yıldız, karadeliklerde dolaştı. Ateşarabalarına binip manyetik rüzgârlar denizine indi. Başına belalar açmada gittikçe ustalaşıyordu artık. Kendine yönelmiş bir tehdit gibiydi. Asteroidlerin meteor yağmurlarına uğramış bedenleri delik deşikti. Cüzzamlılara benziyorlardı. "Ölüm" dedi küçük yıldız, "Ölüm beni çirkinleştirmeden yok olma yollarını öğrenmeliyim." Sonra öteki galaksilerin uğuldayan rüzgârlarına yöneldi. Nebulalar arasından kayarken bir yandan da türküler söylüyordu, yıldız türküleri.

Evren umutlardan da küçükmüş
Mutsuzluk daha büyükmüş meğer

Küçük yıldız, sönmüş yıldızlar arasından geçerken, terkettiği sürüyü anımsadı bir ara. Arkadaşlarını, ışıkışığa neşeli dostlarını düşündü. Büyücüleri, bilicileri anımsadı. Dönse ömrü uzayacak, hızla yitirdiği ışığını yenileyebilecekti belki. Ama oraya dönmeyi bir kez bile aklından geçirmedi. Işığının, elmas tozları gibi bedeninden dökülmesine aldırmadı. Çevrenini kendisi yaratmalı, kendisi yok etmeliydi. O hiçbir zaman sönmüş yıldızlar mezarlığına gömülmeyecekti. Gerektiğinde kül olup savuracaktı kendini. Diğer yanda samanyolu küçük yıldızın kaybolduğunu yüzlerce ışık yılı sonra ayırmsadı. Ama binlerce ışık yılında açtığı keçi yolundan çıkıp da onu aramaya yanaşmadı. İmkânsızı denemeye kalkmıştı o:

Evren
Sekizinci renge sarınan
Metaforlarmış meğer

Karanlık bölgelerden geçiyordu küçük yıldız, bir ateşböceği kadar kendine yakın, kendine uzaktı. Kendini, evrenin öteki kıyılarına sürükledi sonra. Yıldızların düş kurdurucu olduklarını ama artık düş de kurmaları gerektiğini duyumsadı. Yıldızların da ütopyaları olmalıydı. Ama bir yandan tükeniyordu küçük yıldız. Hızla, ışık hızıyla tükeniyordu. Karadelikler onu yutabilir, sönmüş gezegenler kendine çekebilirlerdi. Büyükbüyüklerinin masallarındaki gibi tehlikeler ortasında kalabilirdi. Umurunda bile değildi bütün bunlar. Yaşıyordu, ölümlüydü ve fırarıydı, hepsi bu...

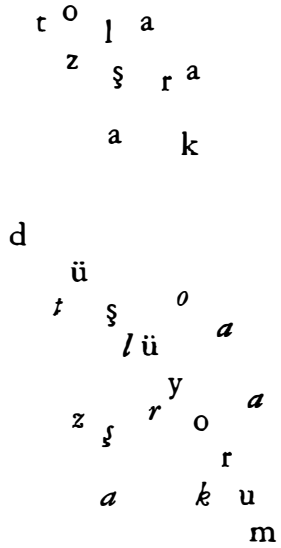
Evren hiçlik'ten de küçükmüş meğer
Yaşamı ve ölümü ezberleyecek kadarmış

Sonra bir ışık yılında, yırtılmış ozon tabakasının altında Dünya'yı gördü. İnsanlar, çamur içindeki larvalara benziyorlardı. Küçük yıldız dehşetle baktı aşağıya. İşte tam o an ayağı bir meteora takıldı ve kaymağa başladı. Düşüyordu. Tutunabileceği birşey yoktu evrende. Tutunmak da istemiyordu zaten... Işığa ve kendine veda etmenin vakti gelmişti. "Vedaın anlamı ne" diye düşündü sonra. Anlamsızdı. Dünya'ya inme duygusunun bir biçimiydi veda. Bir yandan da kaymağa devam ediyordu. Son çabasını aşağıdaki Dünya kirliliğine düşmemek için harcadı ve kılpayı kurtuldu bundan.

Evren
Küçük bir okyanusmuş meğer
Kıyısında yelkenliler batan

Kendini gök uçurumuna bırakırken küçük yıldızın son baladı şu oldu:

D ü ş ü y o r u m

Dünya olmasın da!

İÇİNDEKİLER

SUNU *(1992)* 1

GELDİM İŞTE *(1990)* 7
BURDAYIM SÖZÜMDE *(1991)* 10
KARDA İZLER *(1990)* 13
HATIRALARIMI YAZMA *(1992)* 16
AYRILIK AYRACI *(1987-1988)* 19
ÖZLETİYOR SENİ BU YAĞMURLAR *(1987)* 22
SICAK BİR KIŞ *(1987)* 25
ÇOCUKSUN SEN / I *(1987)* 28
ÇOCUKSUN SEN / II *(1987-1988)* 31

İMLÂSIZ *(1994)* 37
ÜTOPYA *(1992)* 39
ŞAHMARAN *(1993)* 42
SİZİ SEVMİYORUM *(1993)* 44
YENİLDİK *(1993)* 46
SORMUYORUM ARTIK *(1989)* 48
ANLADIM *(1989)* 50
ÖMRÜM DİYORUM *(1989)* 52

KALBİM KATLANMA BU DÜNYAYA / I *(1988)* 54
KALBİM KATLANMA BU DÜNYAYA / II *(1988)* 56
RESİM VE RESMİ TARİH *(1991)* 58
AKBABALAR KELEBEKLER *(1987)* 62
ASMİN *(1988-1990)* 65
GİTMEK *(1994)* 68

ŞAİRİN BAHŞİŞİ *(1992)* 73
ANKARA'DA / I *(1987)* 74
ANKARA'DA / II *(1987)* 75
ANKARA'DA / III *(1987)* 76
MISIR'I SOYUN *(1979)* 77
AŞKLAR MI / I *(1987)* 79
AŞKLAR MI / II *(1987)* 80
AŞKLAR MI / III *(1988)* 81
AŞK BİTTİ *(1989)* 82
KALMASIN *(1990)* 84
SÖZ/DE SARARIR *(1989)* 86
KÜÇÜK YILDIZIN SON BALADI *(1992-1993)* 88

AHMET TELLİ

ÇOCUKSUN SEN

Aşklar mı diyordun, anladım
Senin incindiğin benimse
Yollara düştüğümdür yeniden

Biten bir aşk için
Söylenecek söz şu olmalı
–Güzeldi yine de

Hiç kimse bir aşkı
Onarmaya kalkmasın
Kaybedilmeye değer
En güzel anında bitirilmişse eğer

7 BASIM